

Pamucsi Márk

Erasmus Córdoba 2015/16 Őszi félév

Még emlékszem, amikor ott tartottam, hogy választani kellett, melyik egyetemre menjek. Számomra mindenképpen Spanyolország volt a nyerő célállomás, és amikor utánanéztam Córdobának, azonnal beleszerettem. Egy elképesztő múlttal rendelkező, kis történelmi város Andalúzia déli részén, amit egy folyó szel ketté. „Egy kis spanyol Budapest”, gondoltam magamban, azonban a hasonlóságok itt véget is érnek. Leírhatatlan hangulatú hely, ami már az első héten magába szippantott, és az interneten látott képek aligha adták vissza a szépségét. Ugyanakkor mielőtt kimentünk, rengeteg papírmunkát kellett intézni a kinti egyetemmel, akik a nyárra való tekintettel teljes mértékben figyelmen kívül hagyták az e-mailjeinket. Emiatt egy kicsit stresszesek voltunk, de később rájöttünk, hogy a spanyol mentalitás már csak ilyen, és majd csak ott, helyszínen tudjuk majd ezeket intézni. Ez így is lett; kint kevesebb, mint 24 óra alatt elintéztük azt, ami miatt végigaggódtuk a nyarat, viszont ennek az is volt a következménye, hogy ösztöndíj nélkül, saját pénzből kellett kijutnunk.

A kezdeti bökkenőket letudva megkezdődött kint a tanév. Az első másfél hónapban (!) végig tartott a tárgyfelvételi periódus, vagyis szabadon járálhattunk be minden órára, hogy felmérjük, mi az, ami tetszik és mi az, ami nem annyira. Az egyetemen is meglátszott az a bizonyos spanyol mentalitás: mindegyik tanár közölte, hogy a jelenlét egyáltalán nem befolyásolja a végső érdemjegyet, mindenki annyit jár be, amennyit akar. Ennek hála abszolút kötetlen volt a napi beosztásunk, de azért (többnyire) lelkiismeretesen bejártam. Mindenesetre, az amúgy ittenihez képest jóval egyszerűbb vizsgaidőszakot leszámítva, stresszt és idegeskedést egy kezemen meg tudnám számolni, hányszor éreztem az óráimmal kapcsolatban. Kint mindenki abszolút nyugodt, senki nem tűnik idegesnek, és ez volt az egyik fő oka, amiért annyira élveztem a kintlétet. Teljesen másképp áll hozzá az ember például egy este 6-os órához. Még ha nem is volt kötelező bemenni, felkaptam a cipőmet, még novemberben is bőven elég volt pólóban neki

indulni, útközben vettem egy Snickerst és 10 perc alatt a naplementében nyugodtan besétáltam az órámra, és mindezt az órával együtt *még élveztem is*. Azt hiszem ezzel jól össze is tudtam foglalni a kinti tanulmányaimat.

Az Erasmus életézés leírhatatlan, nagyon nehéz így, egy beszámolón keresztül átadni. Rengeteg emberrel ismerkedtem meg, Törökországtól kezdve Walesig, mindenholnan találozttam új arcokkal. Két nagyobb Erasmus-egyesület volt kint, és mindkettőn szorgosan szervezték a különböző bulikat és eseményeket, hogy senki se unatkozzon a lakásban ülve. Többnyire tudtunk utazgatni, viszont itt elérkeztünk egy sarkalatos ponthoz. A tájékoztatón is elmondják, de én is szeretném hangsúlyozni: az ösztöndíj egyszerűen *nem elég* arra, hogy felhőtlenül élvezzük a kint létet. Nagyon sok útról kellett lemondanunk, mert egyszerűen nem engedhettük meg magunknak. Mindkét előbb említett egyesület szervezett utakat például Lisszabonba vagy Marokkóba, olyan áron, amivel egyetlen utazási iroda se tudna versenyezni, de még így se tudtunk rájuk elmenni, és ez igen nagy csalódásként ért. Aki ki akar menni, és még időben olvassa ezt a beszámolót, mindenképpen azt tudom ajánlani, hogy dolgozzon a nyáron vagy tegyen félre, különben bajban lesz a pénzzel, akárhova is megy. Ettől függetlenül bulikban és átszórakozott éjszakákban nem volt hiány, sok olyan helyen jártam, olyan bulikban, ahova itthon eszem ágában se lenne elmenni, de ott minden más. Másképp gondolkodik az ember, teljesen megváltoznak a nézetei, a szokásai, de legfőképp a személyisége.

Összességében, bár mi voltunk az úttörők Córdobában, hiszen a Károliból még senki se volt ott és nem tudtuk mire számítsunk, teljes mértékben pozitívan éltem meg ezt az utat. Rengeteg életre szóló élménnyel gazdagodtam ez alatt a sajnos igen rövid félév alatt. Ez egy másik fontos pont: aki teheti, két szemeszterre menjen. Épp, hogy kezdett összeszokni az „évfolyam”, kezdtek kialakulni a szoros barátságok, már jöhettünk is haza. De ahogy egy nagyon kedves barátom mondta még kint: „Mindig kell hagyni valamit, amiért érdemes visszatérni...”